

Sygn. akt VI Ga 234/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w R.

przeciwko : K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 sierpnia 2013 r., sygn. akt V GC 507/13.

oddala apelację.

Sygn. akt **VI Ga 234/13**

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 31 października 2013 r.

sporządzone w trybie art. 505¹³ kpc.

Pozwem z dnia 03 grudnia 2012 r. powód (...) Sp. z o. o. (...) w R., wniósł o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 5 069,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w okresie 2009-2010 r. pozwany nabywał towary, w dowód czego powód wystawiał faktury VAT. Pozwany z opóźnieniem regulował swoje należności w stosunku do powoda, dlatego powód sporządził zestawienie transakcji (notę odsetkową) z uwzględnieniem okresu opóźnienia w płatności poszczególnych należności.

W dniu 15 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie w całości uwzględnił żądanie powoda, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie złożonym w dniu 29 marca 2013 r. pozwany zaskarżył wydany nakaz w całości. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż świadczenie akcesoryjne (odsetki) nie może istnieć bez świadczenia głównego. W ocenie pozwanego, odsetki za opóźnienie nie mogą ulec przedawnieniu później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. (...) w R. kwotę 2.420, 52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty a w pozostałej części powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu w oparciu o art. 100 kpc. stosunkowo je rozdzielając.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając orzeczenie w całości.

Powyższemu wyrokowi zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego polegające na niezastosowaniu do ustalonego stanu faktycznego art. 118 kc. w zw. z art. 554 kc. orzeczenia, poprzez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia podnoszonego przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesiony w niej zarzut jest nietrafny i tym samym nie może wywołać zamierzonych przez skarżącego skutków. Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a kwestionowane rozstrzygnięcie – zarówno w sferze jego podstawy faktycznej jak i prawnej – jest w ocenie Sądu odwoławczego trafne i w pełni odpowiadające prawu.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty omawianej apelacji sprowadzają się w istocie do polemicznego, opozycyjnego w stosunku do Sądu Rejonowego, interpretowania przytoczonej uchwały Sądu Najwyższego (Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 stycznia 2005 r. III CZP 42/2004, opublikowana w OSNC 2005/9) bez poparcia jej podstawami natury merytorycznej, mogącymi skutecznie wykazać błąd w rozumowaniu Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy - w pełni trafnie w ocenie Sądu Okręgowego - przyjął, w oparciu o ww. uchwałę Sądu Najwyższego, że wygaśnięcie zobowiązania głównego w wyniku jego zaspokojenia powoduje, że roszczenie uboczne o odsetki ulega przekształceniu w roszczenie główne i staje się samodzielne, przy czym ma ono charakter roszczenia o świadczenie okresowe w myśl art. 118 kc.

Należy mieć na uwadze, iż roszczenia majątkowe przysługujące przedsiębiorcom podlegają przedawnieniu w innych terminach niż roszczenia przysługujące innym podmiotom. Ma to szczególne znaczenie w przypadku obrotu gospodarczego opartego niemal w całości na umowach. Zgodnie z art. 118 kc., termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata, podczas gdy w przypadku roszczeń innych podmiotów termin ten wynosi dziesięć lat. Podobnie też trzyletni termin związany jest z przedawnieniem roszczeń okresowych, do których zalicza się odsetki powstające każdego dnia opóźnienia zapłaty kwoty głównej. Na skutek szczególnego przepisu art. 554 k.c. roszczenia przedsiębiorców z tytułu sprzedaży dokonywanej w ramach przedsiębiorstwa przedawniają się w terminie krótszym, bo dwóch lat. Różnica pomiędzy oboma terminami spowodowała wątpliwości głównie co do terminu przedawnienia odsetek przy sprzedaży dokonywanej przez przedsiębiorcę.

Ostatecznie orzecznictwo wypracowało jednolite stanowisko przyjmując, iż roszczenie o odsetki przedawnia się w terminie trzyletnim przewidzianym w art. 118 kc, chyba że inny termin wynika z przepisu szczególnego. Szczególny termin musi jednak również dotyczyć przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe (np. art. 125 § 1 kc). W związku z powyższym Sąd Najwyższy odrzucił możliwość stosowania przepisu art. 554 kc do roszczeń o odsetki za opóźnienie w zapłacie ceny z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej albowiem powołany przepis nie jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu przewidującego termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe. Ma on taki charakter jedynie w zakresie ustanowionego w art. 118 kc terminu dotyczącego

przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W konsekwencji Sąd Najwyższy przyjął, iż termin przedawnienia roszczeń o odsetki jest terminem odrębnym od terminu przedawnienia roszczenia głównego. Z kolei żeby nie prowadzić do takich sytuacji, że roszczenie główne przedawni się w terminie krótszym niż roszczenie o odsetki, należy odwołać się do specyficznej cechy odsetek jaką jest akcesoryjność i wywodzona z niej reguła, zgodnie z którą wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął termin ich przedawnienia. Reguły tej nie stosuje się jednak w przypadku wykonania świadczenia głównego - co właśnie miało miejsce w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji bowiem roszczenia o odsetki ulegają niejako przekształceniu w roszczenia główne i odtąd ich przedawnienie powinno być rozpatrywane całkowicie samodzielnie.

W kontekście powyższego mając na uwadze, iż pozwany dokonał zapłaty należności głównej, to tym samym odsetki za opóźnienie uzyskały byt samodzielny i przedawniają się w terminie przewidzianym dla roszczeń o świadczenia okresowe, tj. w terminie trzyletnim.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 kpc.

Zarządzenie:

1. a/a
2. doręczyć uzasadnienie pełnomocnikowi pozwanego.